

llibre publicat per l'editorial Petrópolis, *Molles per no perdre'm*. Com que vaig continuar escrivint, un temps després vaig publicar amb el mateix segell *Per no perdre'm les molles*. Jo volia donar-los una segona vida a aquests dietaris i el resultat és *L'espectacle de la vida*, que és una reedició dels dos primers, amb una tercera part nova.

La vora de l'Ebre l'inspira molt?

Molt. Sempre m'inspiro en fets quotidians i propers. Si visqués a Cornudella, m'inspiraria una altra cosa, però a Tortosa, on visc, hi ha dues grans fonts d'inspiració. Una és mon fill, que surt contínuament.

I a la portada.

Sí. I quan surto a caminar, cosa que faig gairebé cada dia, agafo la vora del riu. El paisatge és fantàstic i et trobes a molta gent. Com que surts a descongestionar-te el cervell, tens la parabòlica ben posada.

Té una prologuista de luxe.

Amb la Coia ens coneixem de fa molts anys i col·laborem moltes vegades. Li vaig demanar amb ella perquè sabia que li agradaria i perquè em coneix bé.

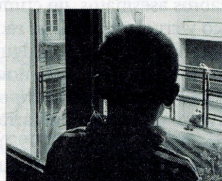
Com diu la Coia, vostè anima al lector a practicar una mirada activa.

Exacte. Ser escriptor m'ha obligat a aprendre a mirar, primer com una necessitat, buscant inspiració per als meus contes. Però ara ja és una pràctica natural, un vici que tinc de mirar objectes que et trobes, com el mou la gent, què fa o què diu. Et fa mirar el món amb una altra sensibilitat, amb una altra emoció i això és molt bonic. El món és un espectacle i estem d'espectadors. És com un fotògraf que captura una imatge. D'igual manera, passem per un lloc un munt de vegades i no ens hi fixem. Fixem-nos-hi i intentem trobar alguna cosa. Si no pots viatjar, doncs passeja't per la teva ciutat i fes un viatge, fixa't en tots els detalls, descobreix coses.

És també un petit homenatge al territori, surten un bon grapat d'escriptors i escriptores.

Les coses més importants que m'han passat a la vida aquests anys, aquí no surten o surten de forma que pràcticament només ho sé jo. Per exemple, quan neix mon fill, jo no ho explico. Són coses privades, massa íntimes, les més potents me les guardo per a mi. Llavors, quan escric sobre el que faig, dia a dia, en principi és per alimentar el blog. Quan parlo de les trobades literàries ho intento explicar, no com una crònica periodística, sinó buscant un punt literari, fixant-me en algun petit detall. Però al final són reflexions d'un mateix. També hi ha petits aforismes d'una línia. És un poti-poti.

La fitxa

L'espectacle de la vida

Autor. Jesús M. Tibau

Editorials. Ganzell/Petrópolis

Gènere. Dietari

Pàgines. 260

«Ser escriptor m'ha obligat a aprendre a mirar, primer com una necessitat, per a inspirar-me. Però ara ja és una pràctica natural»

«Tinc poques respostes, no em considero un savi. Tinc més incerteses que solucions. Però amb l'edat vaig aprenent a fer-me preguntes»

«L'artista es despulla a l'escenari?, treu el que té a dins o ens enganya? Penso que hi ha les dues coses, depèn de la persona i el moment»

Creu, com diu, que si prohibís la lectura, la gent llegiria més?

No ho sé. N'hi hauria gent que s'hi agafaria. Però jo penso que la cultura, en certa manera, sempre ha de tenir un punt de rebel·lia. En grans moments històrics, la cultura ha crescut molt en determinats països o zones quan hi havia més opressió, és un efecte rebot. Perquè, per exemple, quan un és jove, per què beu cervesa? Algú la troba bona?

Perquè algú et diu que no has de beure.

I el mateix passa amb fumar. Aleshores, no ho sé si es llegiria més. És per a reflexionar també. A vegades m'agrada provocar.

Parla de records i de projectes. La seva capsa està més plena dels primers o dels segons?

Recordar és bonic i els records estan molt bé, però és més bonic tenir projectes.

De vegades els records fan mal...

Exacte. I fins i tot, encara que siguin bons records, a vegades aquests no et deixen avançar. És intentar combinar les dues coses: tenir projectes és molt engrescador i de tant en tant recordar coses que has fet.

I si no, ara ens ho recorda Google.

I a vegades t'agrada i d'altres, no. Jo sempre en tinc, de projecte. Quan em pregunten quants llibres he escrit, ara és el dissetè, però aquests són els que publico, perquè realment he escrit molts més. Podria estar publicant un llibre cada any durant una dècada. Escric més de pressa que publico.

Té un comentari sobre la classificació dels llibres. Aquí hi ha un debat...

Això és una cosa que vaig escriure fa molt de temps. Ho vaig penjar al blog per jugar una mica perquè realment és polèmic. Una vegada vaig intentar ordenar-los tots en el mateix sentit. Ara no, les meves estanteries són un galimaties.

Vostè com ho fa, per autors, per colors...?

Per colors, no. Els tinc classificats per ordre geogràfic. Els autors ebrencs, que els conec, els tinc tots junts i més o menys per comarques. Per mi classificar-los per ordre alfabètic té sentit en una biblioteca en què hi ha milions de llibres perquè si una persona de Figueres o de Guatemala busca un llibre de Joan Todó no sabrà si és de La Sénia. Però si ho classifiques per ordre alfabètic a casa, quan introdueixes un nou llibre de la A, has de córrer tots els altres.

Quan escriu, es vesteix o es despulla?

No ho sé. La veritat és que tinc poques respostes, no em considero savi. Tinc més dubtes i incerteses que solucions. Però amb l'edat vaig aprenent a fer-me preguntes. Un escriptor es despulla? L'artista es despulla a l'escenari?, treu el que té a dins o ens està enganyant? A vegades es diu que els escriptors són molt intel·ligents o tenen sensibilitat, però igual no és així i vés a saber si no és un maltractador. De fet, hi ha artistes als quals idolatres i després t'assabentes de com són personalment i no t'agrada. Aleshores, en aquests casos és difícil separar la persona de l'artista. Realment el que escrius ets tu?

Ho és?

Penso que hi ha les dues coses, que depenen de les persones i del moment. Hi ha contes en què et despulles i tu no ho saps. El subconscient et fa dir coses que no ets conscient que les estàs dient. Jo tinc contes en els quals m'estaré despellant molt i d'altres, en què no.